

SPIKE

In augustus 2022 overleed Martin Philip Edwards, een naam die weinig mensen in Alkmaar iets zal zeggen. 'Spike', zo kende de binnenstad de Brit die sinds het begin van de jaren negentig in de Sint Annastraat woonde.

'In het begin hadden we geen contact,' zegt Erwin Leegwater, overbuurman van Spike. 'Maar op een gegeven moment raakten we op een feestje van een van de burens met elkaar in gesprek. Mijn vrouw en ik gingen wat vroeger weg. We hadden nog jonge kinderen. En toen zei hij tegen mij, in het Engels: **'You are so full of shit.'** Een heel gewaagde uitspraak. Ik zag het als een test. Hij wilde kijken: Hoe reageer je? Mogen we elkaar of wordt het een hele toestand? Ik reageerde met een glimlach en dat was ons eerste contact.'

Henny Peperkamp kende Erwin in die tijd al. 'Ik wilde een groter afdakje en toen zei Erwin: 'Ik kom even langs met Spike.' Mijn ex zei: 'Wat moet die Joegoslaaf hier?' Maar ik vond hem meteen leuk. Spike was gewoon heel vertrouwd. Hij kwam ook regelmatig schaken.'

'Hij ging op een feestje wel eens weg om daarna verkleed terug te komen. Bij voorkeur als Elvis. Daar had hij een pak voor en van die bakkenbaarden. Als hij dat pak aanhad, dan was het Elvis. Hij is op dezelfde dag als Elvis overleden, precies 45 jaar later.'

'Spike is in 1959 geboren,' vertelt Erwin. 'In Liverpool, in de - geloof het of niet - Saint Annestreet. Na zijn opleidingstijd zou hij in een autofabriek gaan werken, bij Vauxhall, maar daar had hij geen zin in. Hij ging naar Zuid-Frankrijk, zwierf een beetje rond, verkocht broodjes, was surfleraar en hij ontmoette Hilde. Met haar kwam hij naar Nederland en toen zij een baan in Alkmaar kreeg, kwamen ze hier naartoe.'

'Hij heeft zichzelf via Lingo Nederlands geleerd,' zegt Henny. Erwin vult haar aan: 'Voor een Engelsman sprak hij bijzonder goed Nederlands. Als we een tijd bij elkaar zaten, gingen we soms automatisch in het Engels over. Het scheelde ook als we een goede borrel op hadden. Dan ging het een stuk makkelijker.'

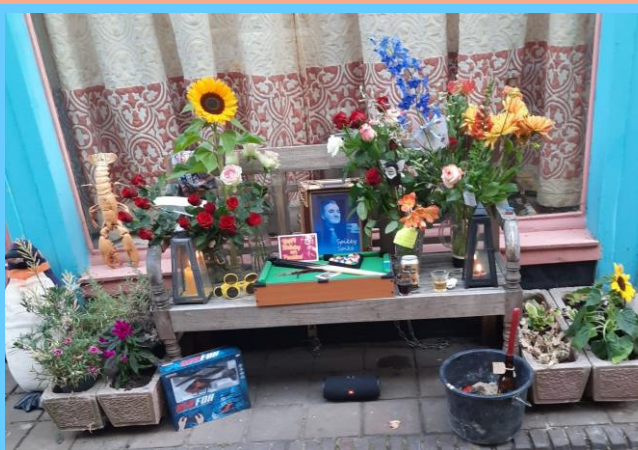
Een stel, Tomas en Celina, stuurde Spike een foto van zijn eigen huis nadat ze korte tijd van hem de bovenverdieping hadden gehuurd. 'In memory our visit in your nice house,' schreven ze in enigszins gebroken Engels op de achterkant

'Toen Spike alleen kwam te wonen,' vertellen Erwin en Henny, 'heeft hij afwisselend boven en beneden gewoond. Boven was natuurlijk ruimer. Een voor- en achterkamer met een mooie glazen schuifwand. Maar ja, dat vond hij saai, want dan zit je boven en je ziet niks. Als je beneden zit, heb je contact met buiten. Dus hij wisselde het boven – en beneden wonen steeds weer af. Als hij beneden woonde, verhuurde hij de bovenverdieping.'

Spike schilderde af en toe de pui van zijn huis bij, in de kleurencombinatie die hij en Hilde in 1993 op het pand hadden aangebracht: lichtblauw en roze. Prachtige kleuren, vond Spike die volgens Erwin zelf kleurenblind was. Hij verfraaide zijn interieur met doeken uit de collectie van Oilily, het bedrijf waar hij werkte. Hij maakte er de achtergronden voor de fotoshoots en beheerde het magazijn.

'Met de levensstijl die hij had, houdt het lichaam er op een gegeven moment mee op,' zeggen Erwin en Henny. 'Spike was een stevige drinker, vooral van wijn. Hij is maar 62 jaar geworden.' Toch is zijn drankgebruik niet hun voornaamste herinnering aan hun vriend. 'Hij was een goed mens,' zegt Henny. 'Hij had nooit zoveel, maar wat hij had, gaf hij weg. Ik heb heel veel dingen van hem gekregen.' Ze noemt een glas in lood raam, maar ook andere dingen. 'Als ik weinig geld had, regelde hij een jasje voor mijn dochter. Het was dan bij Oilily uitverkoop en dan kon hij het voor weinig kopen en aan vrienden geven. En zolang als ik hem gekend heb, heb ik nog niet één onvertogen woord gehoord. Nooit ruzie gehad. Hij zag je ook echt.' Toch kon Spike wel nijdig worden, vertellen Erwin en Henny. 'Hij was gesteld op zijn vrijheid. Hij was aardig voor zijn vrouwen, maar hij had zijn ruimte nodig. Als hij een relatie had en hij vond dat die vrouw ging zeuren, dan werd hij kwaad.'

Voor zijn huis had Spike een bankje staan. Na zijn overlijden herdachten zijn vrienden hem daar. Het bankje staat nu voor Erwins huis, tegenover dat van Spike. 'Na de crematie zaten we bij Nooit Gedacht een borrel te drinken,' zegt Erwin. 'Toen vertelde een Engelse vrouw dat ze in Engeland ter nagedachtenis van een overledene een bankje in het park zetten, met diens naam erop. 'Dat kunnen wij ook doen,' bedachten we. Ik heb een plaatje laten maken en nu herinnert zijn bankje aan hem.'

Interview: Ankie Smit. Beeld: Erwin Leegwater, Henny Peperkamp